

ХИТРИЯТЪ ЦИГАНИНЪ

Единъ циганинъ носеше гребени въ торбата си. Той отиде въ едно село и почна да продава:

— Гребени, гребени продавамъ.

Една жена си купи гребенъ — даде на циганина бобъ въ торбата. Взе циганинътъ боба и тръгна къмъ селото. Като похвърля малко, той видя една друга жена.

— Стриво, — рече я той, — имашъ ли нѣщо, къде да си сложа боба?

— Имашъ, много, — отговори жената, — но същъ затворила тамъ петъла.

— Няма нищо. Бобътъ нѣма да излезе петъла!

Циганинътъ остави боба при петъла и замина. Когато се върна, поиска си боба.

— Петъла го излъча, — каза жената.

— Тогава ще взема твоя петъла.

Взе циганинътъ петъла и тръгна.

Не изминалъ десетъ крачки, той срѣсна друга жена.

— Добъръ денъ, стриво, има ли нѣщо къде да си сложа петъла?

— Има, много, но същъ затворила тамъ свинета.

— Нящо. Петълътъ нѣма да излезе свинета!

Остави циганинътъ петъла и замина. Когато се върна, свинета бѣ излъча петъла.

— Дай ми петъла, стриво! — рече той.

— Имашъ го свинета.

— Дай ми свинета тогава!

Жената му даде свинета и той си отиде. Следъ малко циганинътъ пакъ срѣсна една жена и попита:

— Стриво, имашъ ли почина да си затвори свинета?

— Имашъ, много, но моето момиче сега

ще откара свинетъ да ходятъ нѣлѣди въ гората.

— Нека закара и моето свинета, — помоли циганинътъ.

Момичето отиде въ гората и изгуби свинетъ. Когато се върна, найлъ му се скара и рече:

— Щомъ дойде циганинътъ, ще те дамъ нему. Зашо не си лажна добре свинетъ?

Излъча се момичето и си сари.

Дойде циганинътъ.

— Стриво, свинета си искашъ.

— Момичето е изгубило свинетъ, много.

— Тогава ще взема момичето.

— Не ти го давамъ.

Жената прогони циганина. Тя бѣ много загрижена, че момичето я го излъча.

Вечерта циганинътъ се върна, намери момичето скрито въ лѣшняка и го взе въ торбата.

Като си тръгна, той срѣсна една баба и я попита:

— Бабо, мога ли да оставя у васъ торбата си задъ вратата?

— Може, много.

Това бѣше бабата на момичето; то я позва по гласа. Когато циганинътъ излъча момичето измина на баба си:

— Бабо, извади ме отъ торбата и сложи вътре на моето нѣщо дабелото куче Мечо.

Бабата така и направи.

Циганинътъ дойде, взе торбата и си отиде.

Вървеше той и гласи:

Де си, Айше, погнени ми,

имашъ въ торбата какво има,

днесъ помозица ти носъ.

Не следъ много той стигна край гората, дето бѣше катина, и отвори торбата. Мечо изскочи, излъчи се върху него, отслаби му носъ и побѣгна при господаритъ си.

(Предише отъ полуостровъ Аляска)

Принетъ германъ, за когото преданието разказва, е дошълъ на земята преди да е имало сѣланина, преди да е имало слънце, месецъ, звезди и рѣки.

— Тука на земята има много работи, които въкъ не бѣше могълъ да върши като лѣнъ, — тъй си помислилъ германътъ, — а искахъ да помогна на хората.

И той се преторилъ въ малко чернооко детеца, като си избралъ за жилище кладенецъ

та не единъ много старъ човѣкъ. Той имашъ много съкровища, които е хрибвало да разкопа на хората, но ги държалъ скрити.

Дъщерята на стария човѣкъ била найла на малкото чернооко дете. Помисле то често плачело, безъ да може тя да го залъжа съ нищо, тя знаела скритъ бѣща на лѣнско. А въ това време детето-германъ замислило свикатъ планове. То забелязало, че когато плаче много, дѣло му кривело на найкъ му:

— Дай ми кривото нѣщо.